

O PRAOTCI ČECHOVI

V bájně pravlasti Slovanů, kdesi na jihovýchodě Evropy, žili se svými rody i bratři Čech a Lech. Ale nežili tam klidným životem.

O své živobytí museli bojovat nejen s přírodou, ale také s nepřáteli, kteří mařili jejich dílo. A protože útoky nepřátel neustávaly, rozhodli se bratři, že pro svůj lid vyhledají novou vlast.

Svolali svém rody, shromáždili stáda a vydali se na cestu. Po mnohých útrapách došli až pod horu Říp. Rozložili se na jejím úpatí, aby si odpočinuli.

Za svítání vystoupil Čech na vrchol hory, přehlédl krajinu a řekl: „To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající.“ Lidu se země líbila. Rozhodl, aby nesla Čechovo jméno.

Muži káceli pralesy, obdělávali půdu, stavěli vesnice. Ženy opatrovaly děti, chystaly potravu, tkaly látky a z nich šily šaty.

Rody vzrůstaly, přibývalo vsí a hradů sroubených z klad. Vojvoda Lech se po čase s bratrem rozloučil a táhl se svým lidem k východu.

Přišel čas, kdy praotec Čech zemřel. V slavnostním rouchu ho posadili na hranici. Vpodvečer obětovali bohům a za velkého nářku hranici zapálili.

Vladykové vyslali posly k Lechovi, aby jim vládl. Lech však poradil, aby si za českého knížete zvolili moudrého Kroka.

O KROKOVI A JEHO DCERÁCH

Vojvoda Krok zaujal místo praotce Čecha. Sídlil na hradě Budčiči, jenž byl střediskem moudrosti, ale také věštění a čarodějnictví.

Krok měl tři sličné a moudré dcery, Kazi, Tetu a Libuši. Zaznamenával pro ně, co mu bohové vyjevili o budoucnosti. Často se s nimi také radil, zvláště s Libuší.

Z poselství bohů Krok vyrozuměl, že Budčiči hrozí záhuba. Proto nemeškal a vyslal posly k Vitavě, aby našli místo pro nový hrad. Poslové záhy stanuli pod skálou strmíci nad řekou.

„To je místo vyvolené,“ zvolali všichni jako jeden muž. Vojvoda Krok jejich volbu schválil. Na skále dal vystavět Vyšehrad.

Po Krokově smrti zvolila rada starších za kněžnu moudrou a krásnou Libuši. Kněžna zvala často na Vyšehrad své sestry. Jednou je vyrušil ruch a křik.

Sestry vyšly na nádvoří, kam právě statečný lovec Bivoj přinášel těžké břemeno. Lapil kance, který pustošil rolníkům pole. Bivoj jím mrštil o zem a zabil ho.

Kněžna Libuše pak Bivoje odměnila. Potom se všichni odebrali do hodovních síní, aby oslavili jeho hrdinský čin.

Než hodokvas skončil, Bivoj a sličná Kazi se do sebe zamilovali. Brzy nato opustil Bivoj svou vesnici a na hradě Kazíně se konala slavná a veselá svatba.